

om at kunne anvise en Autoritet, en Myndighed, som har Ret og Forpligtelse til at udstede Attester om Udtrædelse af Folketirken. I denne Henseende mener jeg med den ærede Forespørger, at Præsten — altsaa i Almindelighed Sognepræsten eller den Præst, til hvem vedkommende tidligere maa have løst Sognebaand — vil være den rette Myndighed. Jeg mener med den ærede Forespørger, at en saadan Attest ikke bør forlanges erhvervet udelukkende efter personligt Møde hos Sognepræsten; det vil være tilstrækkeligt, at den forlanges skriftlig. En saadan Fremgangsmaade som den, den ærede Forespørger antyder, at dette skete gennem en Blanket, hvori der gives Oplysninger om Virkningerne af eventuel Udtrædelse, har jeg principielt ikke noget imod. Det er muligt, at dette vil være en hensigtsmæssig Ordning, men under alle Omstændigheder bør en saadan Attest efter min Mening udstedes uden Betaling for ikke at lægge særlige Bæmskeligheder i Vejen. Jeg vil altsaa tilføje, at Sognepræsten selvfølgelig maa have Pligt til at notere en saadan Udtrædelse saavel i sin egen Kirkebog som til at foranledige en Notering af Udtrædelsen i den Kirkebog, hvori vedkommendes Daab er noteret. Men i Overensstemmelse med, hvad den ærede Forespørger sagde, skal jeg bemærke, at det er en Forudsætning for, at dette System overhovedet kan virke betryggende, at der, svarende til den Afgang til en saadan Attests Udfærdigelse, gives et Paalæg til de Øvrigheder, med hvilke den paagældende, som er udtraadt, og som ønsker at gøre sine borgerlige Rettigheder gældende, kommer i Forbindelse, et Paalæg om at paase, at denne Attest i hvert enkelt Tilfælde er for Gaanden, thi ellers faar Foranstaltningen i Virkeligheden ingen Betydning.

Man kunde jo spørge, hvorfor der i de mange Aar, der ere forløbne siden 1851, ikke er tænkt paa eller gjort noget alvorligt Skridt for at faa disse Forhold ordnede. Ja, Svaret maa vel ligge deri, at dette Forhold ikke har været synderlig praktisk, hvilket jo den ærede Forespørger nærmere har oplyst med Hensyn til de borgerlige Egteskabers Stiftelse, paa hvilket Punkt jo denne Sag særlig har Betydning. Det er jo først i de senere Aar, at Antallet af borgerlige Egteskaber er steget i en saa uforholdsmæssig Grad, at Spørgsmaalet virkelig er blevet brændende. Jeg tvivler ikke om, at hvis der havde været Trang til at ordne dette Forhold paa et langt tidligere Tidspunkt, maaste allerede straks efter at

Loven af 13de April 1851 var emaneret, vilde Administrationen paa ingen Maade have anset det for liggende uden for dens Kompetence at ordne Forholdet paa den Maade, som jeg her har antydet. Der vilde jo, saa vidt jeg skønner, ikke være det mindste til Hinder for, at Øvrighederne over for de Personer, der erklære at tilhøre et andet bestaaende Trossamfund, forlangte dette dokumenteret gennem en Attest. Hvorvidt dette er sket tidligere, eller om det sker nu i Praxis, ved jeg ikke, jeg tror det i ørigt ikke, men Berettigelsen dertil kan vist ikke beskrives. Paa samme Maade ser jeg ikke, at der skulde kunne være noget i Vejen for at paalægge Individet, der erklære sig for udtraadt af Folketirken, Forpligtelse til at dokumentere dette ved en Attest om en saadan Udtrædelse, men Sagen har jo, som jeg før berørte, været den, at der ikke har været nogen Myndighed, til hvem man kunde henvende sig for at faa en saadan Udtrædelsesattest, og Autoriteterne have ikke anset det for nødvendigt at have særlige Bestemmelser i saa Henseende, saa længe Forholdet fik saa liden praktisk Anvendelse som i tidligere Aar. Derfor vil jeg tilføje, at jeg for mit Vedkommende ikke vilde nære nogen Betænknelighed ved at søge denne Sag ordnet ad administrativ Vej, og det undrede mig at høre, at den ærede Forespørger har tænkt sig Forholdet rettest ordnet gennem en Lovbestemmelse. Jeg tror, at saa længe man indskrænker de Foranstaltninger, som man anser for særlig betryggende, til, hvad jeg her har antydet, har man tilstrækkelig Hjemmel til at give Regler herom administrativt.

Den ærede Forespørger kom ind paa Spørgsmaalet om Formen for Genindtrædelse i Folketirken, og jeg skal i den Anledning tilføje, at jeg ogsaa havde tænkt mig, at samtidig med, at Forholdet med Hensyn til Udtrædelse af Folketirken blev ordnet, burde man give visse Regler for, under hvilken Form en Genindtrædelse skulde finde Sted. Jeg tror med den ærede Forespørger, at disse Regler bør være saa lempelige og lette for den paagældende at opfylde som muligt; men paa den anden Side mener jeg, at den vedkommende Præst og Kirken i det hele bør sikre sig, at en saadan Genindtrædelse er alvorlig ment fra den paagældende udtraadtes Side. Hvilke Regler man i saa Henseende fra Kirkens Side maatte anse for rigtige at træffe, skal jeg ikke komme nærmere ind paa her. Jeg tror i hvert Fald ikke, at man vil forlange noget posi-